

De winter liep op zijn laatste bevroren benen en het leek alsof de wereld ontwaakte uit een lange slaap van sneeuw en ijs. De bomen begonnen te knoppen, de vogels te zingen en de smeltende sneeuw druppelde langs de twijgjes, de takken en de stammen de bergbeekjes in, naar beneden. *Drup, drup, drup...*

Het arme, oude vrouwtje zat in haar tuin in de eerste lentezon naar het wiegen van de wilgen te kijken, toen ze werd opgeschrikt door het snerpande getjilp van een mus. Ze liet haar blik van kruin naar stam glijden. Het duurde even voor ze het vogeltje vond. Zo klein was het. Toen zag ze het hulpeloos door de tuin huppelen, één poot opgetrokken, de bek wijd opengesperd.

‘Pijn’, tjilpte de mus. ‘Ik heb zo’n pijn.’

Het oude vrouwtje, dat zonder onderscheid hield van alles wat leeft en ademt, werd overspoeld door een golf van medelijden. ‘Arm musje’, zei ze zacht. ‘Wat is er gebeurd? Ben je ergens tegenaan gevlogen, had een wilde kat je bijna te pakken, of

gooide een kleine jongen uit verveling een steen tegen je pootje?’

Ze bukte zich en nam het vogeltje voorzichtig in haar hand. Ze moest voorzichtig zijn om het musje niet te breken tussen haar oude vingers. Zo teer was het. Ze voelde het hartje, nauwelijks groter dan een speldenknop, bonzen in haar hand. In de verte hoorde ze het krassen van de kraaien. Ze opende de vingers van haar hand een beetje, aaide met het topje van haar pink het kopje van de mus en fluisterde zacht: ‘Arm musje, straks krijgt een kraai of een kat je nog te pakken. Maar wees maar niet bang. Ik ga voor je zorgen.’

De oude vrouw maakte voor het vogeltje een kooitje van bamboe. Niet om het in op te sluiten, maar om het te beschermen tegen de gevaren van de buitenwereld. In de hoek van het kleine bamboehuis legde ze een beetje stro. En bij het deurtje zette ze een bakje water. Het leek wel een poppenhuis. Elke ochtend vulde het vrouwtje het water bij en legde een handvol rijst met een snuifje

koperpoeder bij het deurtje. Het is een oude wijsheid: daar kom je weer op krachten van. Nu en dan ging het vrouwtje bij de mus zitten om haar gezelschap te houden. Soms was het stil, soms vertelde het vrouwtje een of ander verhaal dat ze vroeger aan haar kinderen vertelde, en soms floot de mus een wijsje als antwoord.

Toen haar kleinkinderen uit de stad op bezoek kwamen en de mus in het poppenhuis zagen zitten, lachten ze hun grootmoeder uit. 'Maar oma toch, ben jij nu helemaal gek geworden? Waarom heb je een mus gevangen?'

Toen de vrouw vertelde dat ze de mus had opgeraapt in de tuin, en dat het vogeltje gewond was, lachten de kinderen nog harder.

'Wie geeft er om een gewonde mus?' vroeg de een.

'Laat haar toch creperen', zei de ander.

Het oude vrouwtje zei niets.

Twee maanden lang kreeg de mus de tijd om aan te sterken. Twee maanden hielden de mus en

het vrouwtje elkaar gezelschap. Zo leerden ze elkaar beter kennen en bouwden ze hun woordeloze vriendschap op. Eerst begonnen ze elkaar op prijs te stellen, daarna van elkaar te houden. De mus en de oude vrouw werden vrienden.

Maar echte vriendschap betekent ook iemand weer laten gaan, wist de vrouw, en dus deed ze op een dag het deurtje van het huisje open.

‘Het is tijd om te vertrekken’, fluisterde ze zacht.

‘Tjilp, tjilp’, antwoordde de mus.

Het vogeltje trippelde aarzelend tot bij het deurtje en ging met een sprongetje in de open handpalm van de vrouw zitten.

‘Zullen we eens kijken of je weer kunt vliegen?’

Het musje knikte met haar hoofd en knipperde dankbaar met haar blinkende oogjes die net spel- denknopjes leken.

‘Ga dan’, prevelde het vrouwtje zacht. ‘Je hoeft niet bang te zijn. Je vliegt hoog in de lucht. De katten noch de kraaien kunnen je vangen.’ Het musje

strekte zich uit, rechtte haar dunne nek en klap-
perde haar vleugels een paar keer over en weer.
Ze keken elkaar nog heel even aan. Toen vloog de
vogel weg.

Het vrouwtje voelde zich eenzaam de volgende
weken. Zo was ze aan het vogeltje gehecht geraakt.
Ze maakte zich zorgen en nu en dan keek ze door
het raam, naar het afdakje of naar de takken van de
wilgen, in de hoop haar kleine vriend er weer te
zien. Drie weken later hoorde ze een vogel tjilpen
in de tuin. Haar oude hart sloeg een tel over. De
vrouw wist het zeker en aarzelde geen seconde:
daar was haar vriendje weer. Ze haastte zich naar
de tuin en zag de mus onder het afdakje zitten. De
vogel piepte van geluk, en ook het vrouwtje begon
van pure blijdschap te tjilpen als de mussen. Zo
blij waren die twee om elkaar weer te zien. Het
klonk als muziek. Nooit eerder werd er zo mooi
getjilpt als de dag dat het vrouwtje en de mus
elkaar weerzagen.